

Павло Зібров:

“Романс - це те, що до кінця не розгадати”

Квартира Павла Зіброва духмяніє затишком. Затишок створюють господарі і ретровмеблювання. Не віриться навіть, що часто - густо квартира обертається на студію звукозапису або штаб, де збирається творча група Зіброва, готуючи до прем'єри нову програму.

Улюблена кава господаря - "Павлік". Майже фірмова. За кавою і відбувалася наша розмова.

- Вам удруге довелось взяти участь у фестивалі "Романси Славутича". А що значать для вас романс, лірична пісня?

- Я - лірик по натурі. Мабуть, занадто лірик. Сім років співаю на естраді, і майже весь мій репертуар складається з любовної лірики. Маю на увазі любов у широкому розумінні - до матері, жінки, дружини... По-іншому не зможу ні писати, ні співати. Це - від матері й батька. В нашій сім'ї був культ романсу і пісні. Романси беруть за душу і музику, і поезією. Сучасну пісню пишуть, як тепер часто кажуть, на тексти.

*Читаю газети
"Оки Славутича"
Кохання, Вдачі, Добра
і гарних пісень на серці!
ваш Зібро*

"Романс - це те, що до кінця не розгадати"

(Початок на 1-й стор.)

А в романсах були і є не тексти, а гарні вірші. Візьміть, наприклад, сучасні романси на поезію Ліни Костенко, Степана Гальябарди. Юрія Рибчинського. Певно, що обидва славутицькі фестивалі дали поштовх розвитку романсової форми. У російського побутового романсу давня історія, а побутовий романс в Україні тільки народжується. І він не гірший, він - чимось інший ... Завжди лину до безпосереднього контакту з слухачами. Я - не стадійний співак. Тому мені особливо до вподоби виступати в невеликих музичних салонах. Як це було, скажімо, у Франції, де я тричі гастролював. Спілкування із слухачем живим голосом, без мікрофонної "хімії" для лірика, романсиста важить

багато.

- Ви розрізняєте для себе пісню й романс?

- Так. В романсі є щось ефірно-швидкоплинне, його не можна, так би мовити, пощупати руками, до нього можна доторкнутись лише очима і серцем. У моєї уяві романс - це те, що до кінця не розгадати. Він полишається вічною загадкою.

- Ви прийшли до вокалу не зразу ...

- Зрив для пісні. Роки навчання в музичній школі-інтернаті імені Лисенка по класу віолончелі та контрабаса, на оркестровому факультеті консерваторії. Писав пісні для інших виконавців. А десь під тридцять відчув, що сам хочу співати. Аж тоді вдруге вступив до Київської консерваторії на факультет класичного вокалу.

- На Дніпрі доводилось зустрічати теплохід "Павло Зібров". Це ваш тезко?

- Ні, це ... я сам. Якось попросили мене, щоб я дав згоду на цю назву. І я погодився. Судно - приватне. Часом воно перетворюється на музичний салон.

- Ваші враження від Славутича?

- Під час гастролей у вашому місті я почував себе як удома. Приємно, що концертні зали Славутича заповнені. У вас вишуканий глядач. Так і має бути: глядач - окраса концерту. Щасливий з того, що мої пісні подобаються славутичанам. Це мені, як і кожному митцю, дає наснагу працювати, спонукає знову їхати до Славутича. Це, без сумніву, найбільше задоволення в житті - знати, що тебе чекають.

Від їдждаючи з столиці, ми побажали всіляких гараздів Павлу Зіброву, пароплаву, співаку, композитору й людині. І взяли автограф у нього для наших читачів.

На каву до П. Зіброва їздили спецкори "Огней Славутича" Віктор Калуста та Володимир Савран.

м. Київ.

На знімку: теплохід "Павло Зібров". Кадр із нового телефільму "Я хочу так тебе кохати".

